

Чула Безименка, станало ѝ обидно, хврѣкнала къмъ стареца, кацнала на рамото му и зачирикала:

— Азъ за всичко съмъ обидена отъ Бога: нито цвѣтни перца имамъ, нито умѣя красиво да пѣя . . . И колкото да се старая да бѣда по-красива отъ другитѣ, похубаво да пѣя, нищо не излиза. Даже и име нѣмамъ.

Усмихналъ се старецътъ, помилвалъ Безименка по главицата и казалъ:

— И красиви перца нѣмашъ, а не е хубава и пѣсенъта ти . . . Но, може би, имашъ добро сърдце . . . То е дадено въ замѣна на всичко друго; то ще те направи щастлива . . . Ти само повечко го слушай . . .

Заминали си чужденцитѣ, а птичката се замислила, но нищо не могла да разбере отъ тѣзи думи на стареца.

Еднѣжъ, една вечеръ, Безименка си седѣла въ своето гнѣзденце. Излѣзло буря. Небето се помрачило отъ тъмни облаци, и отдалечъ се чувало страшна грѣмотевица

И изведнѣжъ птичката забѣлѣзала, че покрай долината се движи огромна тѣлпа народъ, по направление къмъ високата планина . . . Върви тѣлпата, шумѣ, вълнува се, и грѣмки крѣсаци заглушаватъ ревътъ на грѣмотевицата . . . И вижда птичката, че най-отпрѣдъ едва — едва прѣстѣпя блѣдъ, измжченъ човѣкъ, облѣченъ въ бѣло. Върви и се прѣпѣва . . . Цѣлото му лице е облѣно въ кърви; на главата му е поставенъ тѣрненъ вѣнецъ. Хората, които придружаватъ този нещастникъ не искатъ и да знаятъ, даже го биятъ, кой съ каквото му попадне.

И дожалѣло на Безименка за този човѣкъ. Сърце ѝ се свивало отъ болки и нѣщо сѣкашъ ѝ шепнѣло: — Хврѣкни слѣдъ него... Погледай, що ще стане съ него!...

И спомнила си птичката думитѣ на стареца, послушала своето сърце и полетѣла надъ тѣлпата, като не снимала очи отъ измжчения човѣкъ.

Но онова, що видѣла тя по-нататѣкъ, напѣлнило сърцето ѝ съ такъвъ ужасъ, шото тя като камѣкъ паднала въ храсталака и се проврѣла въ трѣвата, като трепрѣла съ цѣлото си тѣло отъ страхъ . . .